

Gelle Krisztián: A számozott vitéz veréb

Mélységes fekete köd úszik a számozott épületek között. Varjúk agg hada tűnik fel a szürkületben. Elrugaszkodnak a földről, egymás támadását elhárítva, miközben lándzsaszerű csőrükkel egy konzerves doboz tetejét feszegetik

Hátborzongató rekedtes hang töri meg az amúgy is rémisztő csendet, amely a pokol legmélyebb bugyraiból törne fel.

– Csináld háromszöget fiacskám! - szól a görnyedt hátú erősen kopaszodó férfi. Tekintete homályos, testét mákos ruha fedi.

– Háromszöget? – kérdezem értetlenül.

– Azt - mutat az ágyakra – Először is csináld meg az ágyad, miképpen a többit látod, aztán a törölközőből hajts háromszöget és tedd a párnára!

Le vagyok fagyva, érzi ő is, ezért enyhébb hangon folytatja.

– János. De hívj csak öregnek, ahogyan a többiek - ül le, és a csomagomra bök - Mi van a szütyődbe, fiacskám?

– Miért neked mi van benne?... Öreg? - kérdem magabiztosságot színlelve.

– Tizenhét hideg tél - válaszol rezzenéstelen arccal, melytől furcsa borzongás szaladt végig rajtam.

Bólintottam, s megcsináltam a háromszöget. Szép lett... de nem eléggé. hogy megtudná törni a keserű teret. Tekintetem tovább kalandozott, s az ablak alatt tanyázó, gondatlan mezei pockokat néztem. Éles fogaikkal sorra döngették az üreges szárú pitypangokat, akár a favágó a tüzelőnek szánt fa törzseket. Fészket építettek... Igazi otthont...

– Szerencséd van - szólalt meg ráncosodó barátom. – A vírus már a múlt, az arctalan emberek eltűntek. Habár - mormogta inkább magának - a láthatatlan állarc viselését a maszk levétele sem szüntette meg...

– Szerencsém lenne? Ezt nevezik szerencsének? Hm.... Remélem nem.

Fülsértő kárográsra lettem figyelmes. Persze a varjak! Majd elfelejtettem. Feketévé varázsolták az eget, ahogyan váratlanul rebbentek szét, utat engedve a sárga szalagnak, amelyen villámként csillant meg a báránnyelű közt áthatoló napsugár... Nem a képzeletem játszik, de nem is a szél. Tágra nyílt szemmel nézem a szalag gazdáját, a felborzolt tollú, ázott verebet, ki tű vastagságú lábán viseli e sárga díszet, s aki kétségtelenül a terület ura.

Határozottan száguldott el az óriások között, akik vagy ettől, vagy a szalagtól, esetleg mindkettőtől menekültek.

Különös érzés ragadt magával. Egy kérdés: vajon a sötét múltam minden mocskát lekaparhatnám, ha ilyen határozott lendülettel néznék szembe velük? Mosolyra nyúlik a szám. Tudom a választ. Igen! És az első lépést, már megtettem. Megszabadultam a drogoktól, amik belerántottak a pokol perzselő tüzébe. Elmúlt. Többé nem fogok függni tőlük! Nem leszek olyan, mint... az orrom előtt elrepülő légy, aki gyanútlanul repül a sarokból alácsüngő pókháló irányába. Gazdája igazi keresztes. Vár, vár..... majd lecsap! Zsákmánya csapdába esett, tulajdonképpen sietnie se kellene. De azért siet, szinte rohan, hogy minél előbb bebugyolálja a

vacsoráját, hogy kiszívja belőle az életét. Nem, én nem leszek többé áldozat! Sem a drogé, sem másé, sem magamé!

– Séta! Sétára készüljenek! A mai napi viselet kiskabát, sapka! – szól egy hang az ajtó melletti mikrofonból.

– Vedd a cipőd! Szabadlevegőn tartózkodás! Naponta egy óra! És ez nem adható - emeli fel az Öreg a mutatóujját –, ez jár! Levegő gyógyszer!

Mint a villám, úgy rohan a sétaudvar felé... pedig az előbb még sántikált.... „A levegő gyógyszer!”

Követem de azért volt bennem az ismeretlenség által keltett félelemből bőven. Aki fél, az veszélyes! - nyugtattam magam. - Ez lesz a vértem. Hiszen emberek vannak ott is! Lehetetlen küldetés? Nem! A Csendes- óceánon átkelni egy léket kapott bárkával! Na az, az!

– Hát ez? - bök felém egy ezüsthátú gorillára emlékeztető veterán. Állom szúrós tekintetét, pedig ijesztő akár a kegyelmet nem ismerő spártai harcos. – Hányas a cipőd, öcskös?

– Szia Cafat! - öleli meg az Öreg testvériesen.

Cafat? Milyen név ez? Talán azért aggatták rá, mert mindent cafatokra tép, ami, aki nem tetszik neki?

– A kölyök velem van - szól az Öreg.

– Az más. Akkor embert faragunk belőled - veregeti meg Cafat a vállamat.

Attól kezdve nem volt olyan nap, hogy Cafat, Öreg, vagy a hasonló kaliberek ne láttak volna el építő tanácsokkal, bölcsesletekkel. Talán egykori önmagukat fedezték fel bennem. Ki tudja.....Egy közös volt bennük. Harcosok voltak. Belőlem is azt neveltek. Azonban itt a harc kevés, ha szabadulni akar az ember. Dolgozni kell, amihez munkahely szükségeltetik.

Édesanyám korán megtanított varrni, mivel sokszor szakadt ruhában mentem haza. Így aztán nem volt kérdés, hol találok meg a számításaimat. A cipőkészítő műhelyben! Tisztességgel dolgoztam. Szabadidőmben a leszakadt gombok tucatjait varrtam vissza, lyukas ruhákat foltoztam, leginkább Bo barátomnak, aki akkor is táncolt ,ha nem szólt a zene. Telt múlt az idő. Leszoktam a felesleges korzózásokról, mint a kétes zajoktól rezegő zárkák látogatása, ahol füsttől homályos arcú karikatúrák hiénák módjára vihogtak és káromkodtak, miközben az ördög bibliáját forgatták. Megtanultam, hogy idebenn nem sok dolog számít, mert kis túlzással semmink sincs, csak egy fémszekrényben őrzött kevéske kis holmi. Ennyi maradt az életünkből. Ez mindenkire igaz. Viszont van azért más is, amit túl kevesen ismernek fel. Ilyen az adott szó megtartása, a tisztesség-bármily idegenül hangzik-, vagy a remény...Aki ezeket is elveszíti, az az igazán elveszett!

A sárga szalagos kisveréb nap, mint nap visszatért. Mindig ugyanarra a fenyőfára ült, s hol a horizontot, hol az eget kémlelte.

Aztán egy napon varjak örületes menekülése zavarta fel a délutáni sziesztámat. Az öreg az ablaknál állt, izgatottan mutogatott.

– Megjött! Itt van!

– Ki jött meg? - léptem mellé.

– Nézd a fenyőt!

Ott ült a sárga szalagos veréb. Izgatottan repdesett ágról-ágra, amikor széles árnyék suhant el felettünk. Egy óriási sas készült leszállni... a kis madár mellé.... Nem volt hiába való az izgalom, s már-már búcsút intettem a terület urának....

– Minden évben meglátogatja a kis barátját!

– Barátját? – kérdeztem értetlenül.

– Igen. A kis sárga szalagos verebet. Tudod, évekkal ezelőtt egy sas pár fészkelte annak a fenyőfának a tetején. Lett egy fiókájuk. Csakhogy egy napon egyikük sem tért vissza. A kicsi magára maradt. Esélye sem volt az életben maradásra. Kitaláld mi történt? A sárga szalagos veréb etette és védte. Mostanra fordult a kocka.

– Szóval ezért rettegnek tőle a varjak? – világosodtam meg.

– Pontosan! - mondja ritkán látott csillogással a szemeiben...

Közel öt év telet el, hogy itt vagyok, s pontosan egy hónap, hogy az üres ágyat bámulom. Öreg már nincs köztünk. Akkor kezdett gyengélkedni, amikor a kis veréb eltűnt. Csak feküdt, és az ablakot nézte, szinte enni se evett. Néha felállt, hogy közelebb menjen... Hogy mindig sápadtabb arccal fekszen vissza.

Azon a napon a sas is megjelent barátját hívva vijjogott, körözött a levegőben. Utoljára láttam a fényt Öreg szemeiben....Aztán kihunyt, ahogy a sas se jött többé....

Idebenn már öregnek számítok. Családom biztató levelét tartom a kezemben. Várnak haza.... Igen, lassan, alig egy év múltán megyek hozzátok! De addig még van egy kis dolgom - fordulok az újonnan érkező, riadt kölyök felé.

– Azon fogsz feküdni - mutatok Öreg ágyára. – Igazítsd meg a pokrócot, és hajts rá háromszöget törölközőből.

– Háromszöget?

– Azt, azt, fiú!

Megvártam, még végez, csak aztán folytattam.

– Ül le és figyelj! - mondtam nyugodtan. – Embert faragok belőled, de előtte elmesélek egy történetet a sárga szalagos verébről....

(Szombathelyi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet)